

A kés élen

Lilit
3.

Gwendoline Welsh

Publio

Lilit 3.

A kés élen

Gwendoline Welsh

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

A kórházi folyosó délelőtti nyüzsgésén át is ijesztő és sürgető volt a riasztás: - Kék kód!

Siető léptek nesze hallatszott, mormogásként szűrődött be a félhomályos szobába, ahol egy fiatal nő ült a támlás széken, fejét hátrahajtva; álmából rezzent a riasztásra.

Kábán kereste zoknis lába a lerúgott klumpát, már indult volna, mikor rádöbbsent: órák óta leadta a szolgálatot, mások végzik az életmentést, rá most nincs szükség.

Ösztönösen indult meg a műtők irányába, mert egy orvos álmosan, fáradtan is orvos, és a riasztás - bár lehet, hogy nem neki szól - beindítja a reflexet: valaki vészhelyzetben van, segítségre szorul!

Már csaknem odaért, mikor a műtő melletti őrzőből egymás után jöttek ki azok, akik ügyeletben voltak.

- Eredmény? - kérdezte álomtól fátyolos hangon a fiatal nő.

- Visszahoztuk - válaszolt egy férfihang, miközben egy nővér lehámozta róla a védőköpenyt.

- Az jó - fordult sarkon a nő, majd lassan visszaindult a szobájába.

- Gyere, igyunk egy kávé! Mindkettőnkre ráfér! - szólt utána a férfi, majd néhány lépéssel utolérte a lassan lépdelő nőt és belékarolt.

- Köszí, de én azt a vackot nem iszom, amit az automata folytat ki... van a szobámban főző, meghívlak - válaszolt rámosolyogva a mellette lépkedőre.

- Reméltem, hogy ezt mondod... - sóhajtott mókás arccal a férfi.

- Jössz nekem egy csomag kávéval... nehogy azt hidd, hogy állandóan potyázhatsz!

Beléptek a homályos orvosi szobába, majd a lány felhúzta a redőnyt. Sápadt napfény maszatolta be a halványzöld csempéket, a bútorzatot.

- Mennyit ügyeltél? - kérdezte fiatal orvos, miközben ledobta magát az íróasztal mögötti székbe; lerúgta klumpáját, fehérnadrágos, zoknis lábát feltette az asztalra.

- Már nem is emlékszem, mikor kezdtem... ma reggel adtam át, de erőm még arra sem volt, hogy hazainduljak... itt szunyáltam erőt gyűjtve, mikor felriadtam a riasztásra.

- Nem való neked ez a sürgősségis munka... a te tudásoddal máshol sokkal többet tudnál segíteni

- mormogta a férfi, aztán elvette a felé nyújtott kávéját a lánytól.

- Bocsi, Fraiser, de most fáradt vagyok az ilyen magas szintű eszmecserehez, idd meg a kávédat, én most már tényleg hazamegyek.

- Elnézésemért kérem... köszi, a kávéját, jó pihenést! - állt fel zavartan Dr. Fraiser O'Toole, az elismert sebészorvos, majd mosolyogva intett távoztában.

Dr. Lilit Cameron ledobta kórházi öltözékét, majd farmerbe, pulóverbe, dzsekibe öltözve nézte magát a tükörben.

„Szörnyen festek” - gondolta, ahogy kritikus szemmel vizsgálta a fáradt arcot, melyet a tükör mutatott.

Világos szőke haját szorosán feltűzve viselte, zöld szeme alatt sötét árkok jelezték, bizony, kimerült a hosszú ügyelet alatt.

Csizmába bújít, sálát dobott a nyakába, majd felkapta válltászkáját és sietve elhagyta szobáját.

Gépiesen fogadta a köszönéseket, de nem állt meg; egyenesen a garázsba tartott.

Beszállt egy grafit-szürke Daihatsu Sirionba, majd elindult haza.

Belvárosi lakása nagyon kényelmes, csupán a parkolással akadt gondja, mert kissé gyalogolnia kellett a házig, de nem bánta. Felment a másodikra, aztán megkönnyebbült sóhajjal zárta be maga után a lakás ajtaját.

Első dolga volt, hogy rágyújtson egy cigarettára... a hosszú ügyelet alatt időnként volt alkalma kiosonni a kórház udvarára titokban elszívni egy cigarettát, de - mivel tilosban járt - ritkán tette meg; most, - itthon - valósággal üdvözült arccal fújta a füstöt, szinte csak kabátját, csizmáját dobva le magáról.

A fáradtság legyűrte; ruhástól dőlt le a kanapéra, és mély álomba merült.

Éjszaka felébredt, bebotorkált a szobájába ahol végre levetkőzve folytatta pihenését kényelmes ágyában. Még bevillant elméjébe, hogy néhány szabadnap vár rá, aztán ismét elnyomta az álom.

A januári sápadt napfény ébresztette fel, nyújtózkodva ásítózott, majd kimászott ágyából.

Strapás munka a sürgősségi ügyelet... nem is érti, apja miért vállalt ott olyan sűrűn beugrást még a hatvanas éveiben is.

Lilit bírta a munka szellemi, gyakorlati részét, de fizikuma kevésbé...

Mikor nyolc éve elkezdte a rezidensi munkáját a sürgősségin, a büszkesége, a „majd én megmutatom!” gondolat vezérelte, holott azonnal látta, ez bizony kemény fizikai munka, és ő nem volt edzett; addigi életében minden percét a tanulás töltötte ki, nem sportolt, illetve időnként úszott, de nem rendszeresen. Nem lustaságból hanyagolta a testedzést, hanem a munkabeosztása nem tette lehetővé.

Kiment a konyhába, aztán az asztalnál kávézott cigarettát füstölve.

„Mint a Mama” – gondolta mosolyogva, aztán a gondolat meg is adta a kezdő lökést hangulata megváltozásához: néhány napot együtt fog tölteni szüleivel otthon, a vén, ronda házban, amit oly’ nagyon szeret, amely maga a mennyország!

Délelőtt tizenegy óra volt; ha siet, ebédre otthon lehet.

Gyorsan bedobált néhány ruhadarabot egy sporttáskába, majd felhívta anyját.

- Szia, Mama!

- Szia, kicsim! Mikor jössz?

- Néhány perc és indulok. Megvársz az ebéddel?

- Megvárunk. Apu is itthon van, ma nincsen előadása.

- Jaj, de jó! Indulok... milyen az út, nagyon havas?

- Apád nemet intett... azért légy óvatos!

- Igyekszem, puszi!

Nahát, az külön öröm volt Lilit számára, hogy apja is otthon van, nem kell estig várnia, amíg találkoznak.

Már a kocsiban ült, mikor azon gondolkodott, hogy apja is itt tanít a városban az egyetemen, mégis, alig van módjuk összefutni...

Mikor közeledett faluja felé ismét elfogta az a csodálatos öröm, amit mindig érzett ilyen alkalmakkor.

Alig múlt tíz éves, már bentlakásos iskolában élt, aztán kollégiumban az egyetemi évek alatt, majd önálló lakásban manapság, de az érzés mit sem változott, hiába a három diploma, a két doktorátus, az osztályvezetői beosztás... ismét kislánként repes az örömtől minden alkalommal, mikor hazafelé tart.

Beérve a faluba mindig megálltak a kocsmánál apjával, hiszen Declan, a kocsmáros és műintézménye volt az akkori falu szíve.

Declan és Mary, a neje, már rég elporladt a temetőben... Lilit szíve összeszorult, de mégis megállt a parkolóban. Ami szokássá vált a hosszú évek alatt, azon nehéz változtatni.

A jelenlegi tulajdonos is régi, jó ismerős, barát: Antonin Nado, aki valamikor idejött megírni a vizsgadolgozatát, aztán szerelmes lett és már nem doktor akart lenni, hanem vendéglős.

Erős presszióval Toni rávette Declant arra, hogy konyhát nyisson, meleg étellel is szolgáljanak.

Lavern, Lilit anyja okította a nagyon jó érzékkel bíró francia fiút a konyhaművészetre, így lett az öreg kocsmából mára nagyszerű vendéglő.

Declan halála után Mary beköltözött egy öregek otthonába, Toni megvette a házat, a kocsmát, majd elvette feleségül Grace-t.

Declanék házából panziót csináltak, mivel ők Orla házat vásárolták meg maguknak.

Orla, - aki kiváló üzletasszony volt, de arrogáns modora miatt nem talált barátokra a faluban - fia, a szellemileg elmaradott Alfie halála után elhagyta a falut. Az ő tanítványa volt Grace, aki remekül vezette a sütödéből kinőtt kávéházat és az egész vállalkozást. Toni és Grace mindketten nagyon ambiciózus természetűek, összepasszoltak; egymásba szerettek és összeházasodtak.

Felvirágzott a faluban a turizmus, hiszen mesés völgyben, csodás hegyek között, tengerhez viszonylag közel találtak pihenésre, kirándulásra alkalmas helyet az idelátogatók - a környezethez képest olcsón.

Lilit benyitott a vendéglőbe. Toni, a tulaj - épp' úgy, mint hajdanában Declan - a poharak fényesítésével foglalkozott; felnézve, eldobta a hófehér törülőruhát és úgy sietett Lilit üdvözlésére.

- Mademoiselle Lilit! Nahát! Micsoda öröm látni téged, *ma chérie!* - ölelte át a lányt nagy vehemenciával.

- Nekem is öröm, Monsieur Toni! - nevetett Lilit. - Mi ez a franciás feeling?

- Időnként elragadtatom magam... bocsánat.

- Skót vidéken élsz, ne játssz más szerepet! - dorgálta Lilit szeretettel a férfit.

- Egy italt, doktornő?

- Mid van?

- Bodzaszörp! Direkt a te számodra!

- Nem mondod! Kérek!

- Mary megtanította nekem az elkészítését, és lelkemre kötötte: mindig tartsak egy üveggel, te ezt szereted - nyújtotta át az italt Toni.

- Mary... szegény, alig élvezhette a pihenést, a gondtalan életet.

- Nem vagyok szaktekintély a lélek dolgaiban, de szerintem pont ez a semmittevés vitte a sírba.

- Mondasz valamit! Egész életében dolgozott, mint egy igásló, a pihenés számára néhány óra alvás volt csak. Céltalan lett az élete, elfásult, elhízott. Azért Declan mellett szép éveket éltek együtt.

- Időnként meglátogattuk amíg Grace állapota engedte, ám azt már nem érte meg Mary, hogy láthassa a kisfiunkat.

- Mekkora már a srác?

- Lassan négy lesz... aranyos egy ördögfióka!

- Ó is Ruby óvodájába jár?

- Miért, van másik?

- Ebben a faluban soha nem volt óvoda! Most az is van... Megyek Toni, anyámék várnak... csak benéztem, mint életem során mindig, mielőtt hazaindulok...

- Ne szomorkodj, kisasszonyka... izé... doktornő, az élet változik, de csak keveset! Jó pihenést! - köszönt el Toni a fejét lógatva távozó lánytól.

Lilit búslakodott: hogy tud fájni, minden elvesztett lélek! Anyi szállal kötődött a hajdani falubeliekhez, szinte összenőtt velük! Egymás utáni elvesztésük mérhetetlen fájdalmat okozott számára; ezzel együtt járt az öröm is, hogy volt utánpótlás; immár fiatalok népesítik be kedves faluját.

Gombnyomásra nyílt a kovácsoltvas kapu, Lilit hazaért.

Lavern sietve nyitotta lánya előtt a kerti üvegajtót, a lépcsősor tetején toporogva várta, hogy magához ölelhesse.

- Kicsim! Úgy örülök neked! Gyere be gyorsan, hűvös van!

- Szia, Mama! Miért álldogálsz papucsban idekint? Beteg akarsz lenni? - dorgálta anyját Lilit, közben ölelte, puszilta.

- Kedves kollegina! Örülök a találkozásnak - jött a lány elé viccesen üdvözölve őt professzor Cameron, az apa.

- Szia, öreg prof! Virágos kedvedben vagy, hála istennek! - ölelték meg egymást, bár ők ketten sűrűbben találkoztak a városban.

- Nyüzött vagy! Rád fér ez a néhány nap - mondta az asszony, majd fürgén kiment a konyhába.

- Mama! Van kávé? Kérvék... - ment utána Lilit, még levetkőzve sem volt teljesen; kabátja a karján, csizmája még a lábán.

Egy nagytestű, bozontos kutya rontott be a számára készült bejárón, loncsos, havas tappancsa beszenyezte Lilit pulóverét, ahogy örömeiben ráugrott.

- Keeper... a fenébe... na, jól van, majd kimosom... hogy vagy öreg cimbora? Hol van Pinto?

Lilit megcibálta a nedves bundát, majd körbenézett keresve a macskát.

- Pinto valahol tekereg... néha napokig sem keveredik haza... nem jó munkát végzett az orvos,

mikor kasztrálta - nevetett az asszony, miközben gőzölgő kávét töltött két bögrébe. - Én is iszom még egyet...

- Itt kávéztok a konyhában? - kérdezte Ryan.

- Szokás ez nálunk így napközben - nevetett Lilit. - Te nem tartasz velünk?

- Ideülök hozzátok, de nem kávézom.

- Apu, valami baj van a vérnyomásoddal?

- Nem, doktornő, még nincs, de szeretném, ha nem is lenne. Mióta lazább lett az életem, nem igénylek napi két kávénál többet.

- A keziddel mi a helyzet? Nincsenek fájdalmaid? - kérdezte a lány.

- Mi van? Szakrendelés, vagy kávézás? - méltatlankodott Ryan.

- Csak érdeklődöm...

- Nem, nincsenek fájdalmaid, erősebb is lett az utóbbi időben, a remegés is csak ritkán jelentkezik... mondjuk, mikor fát hasogatok, vagy nehezet cipelek, ilyesmi után. Viszont ez már a kor következménye és nincs köze a sérüléshez - magyarázta Ryan.

- Te hasogatod a fát?! - kérdezte Lilit meglepődve.

- Mivel már nem kell kímélni a kezem, és ez a két kéz már nem sebészé csak egy öreg professzoré, hát most kitombolom magam - nevetett Ryan. - Megyek, megtörölgetem Keepert.

Kávézás után Lilit felment a szobájába a holmiját kipakolni. Lavern terítéshez készülődött, mivel ebédidő volt.

A lány fejében még mindig apja szavai zsongtak.

Ismét kirázta a hideg, mikor felidéződött benne a baleset, ami véget vetett Professzor Dr. Cameron sebészi munkájának.

Ilyen csatagos idő volt akkor is, két éve, mikor Ryan hazafelé tartott kocsijával.

Egy növendék bárány keveredett el a nyájtól, keserves bégetéssel bóklászott a főúton. Forgalom alig volt, Ryan megpróbálta kikerülni... a csúszós úton a félrekapott kormány hatására elvesztette uralmát a jármű felett; nekicsapódott a sziklafalnak. Nem volt nagy az ütközés, a kocsiban alig keletkezett némi kár, de Ryan jobb keze beszorult, megsérült. Még csak nem is vérzett, csupán fájlalta, mikor ismét egyenesbe hozta a kocsit; viszont felpüffedt mire hazaért.

Dagadt kezét rémulten nézve már rosszat sejtett...

Lavern megőrizve hidegvérét, azonnal visszavitte Ryant a kórházba.

Sajnos, komolyan roncsolódtak az inak, műtétre volt szükség. A műtét sikerült, viszont azzal a kézzel már képtelenség volt sebészként dolgozni. Ujjai remegtek, nem engedelmeskedtek.

Ryan teljesen kétségbeesett. Egész életében sebész volt, az egyetemi oktatás mellékes szerepet játszott az életében, most mi lesz ezután, ha nem képes többé műteni?

Felháborodott, mikor Lavern és Lilit arról győzködte, hogy már nyugodtan visszavonulhat, hiszen elmúlt hatvanhat éves!

Lilit emlékezett arra, milyen nehezen tudta apját meggyőzni: hagyja ott a kórházat és csak a tanítással foglalkozzon.

Így lett aztán „csak” professzor Ryan, aki kezdetben nem tudott mit kezdeni a megnövekedett szabadidejével.

Később - Lavern biztatására - írni kezdett szaklapokba, eljárt konferenciákra, és lassan élvezni kezdte a több időt, amit otthonában a nejével tölthetett.

Nagyon tevékeny életet éltek mindketten: Lavern a konyhaművészet terén brillírozott; már tanítást is vállalt egy főiskola főzéssel foglalkozó kurzusán.

Lilit nem aggódott szülei miatt, hiszen olyan egészségesen táplálkoztak, ami nagyon közrejátszott abban, hogy fittek, fiatalosak maradjanak.

Hatvanon felüli koruk ellenére testileg, szellemileg élénk volt mindkettő; a lány látta viselkedésükből, hogy szerelmük sem múlt az évek alatt. Rendszerint olvadozó pillantást rejtegettek lányuk előtt, mintha röstelkednének az miatt, hogy szexuális életük is aktív és örömteli.

Lilit szinte irigykedett... mert ő ezen a téren gondokkal küzdött.

Igaz, a defloráción már átesett egy részéről lagymatag, néhány hétig tartó kapcsolat során; nem akart már tovább szűzlány lenni; ezt még két tartalmatlan, rövid alkalom követte, így megismerkedett a gyönyörrel is. Sajnos, ezek csupán fizikai tartalommal bírtak számára; a szerelem még elkerülte.

Hormonjai időnként kínos helyzetbe hozták, amikor megkívánt egy-egy férfit, de eddig még sikerült uralkodnia a bujaság démonján.

Lilit megtanulta élete folyamán azt, hogy megverte, vagy megáldotta - nézőpont kérdése - a sors akkor, mikor egy zabolátlan, sokarcú széldémon kiszemelte őt magának. Minden észérv ellenére fogadta el a tényt: vannak erők, melyek megmagyarázhatatlanok, pláne olyan valaki által, aki részese ennek. Temérdek jóval és rossz tulajdonsággal fertőzte meg még csecsemőként, és kemény harcot vívtak ők ketten, de sikerült elúznia a gonosszá vált lényt. Győzelme viszont azzal járt, hogy az erő, amitől megfosztotta a démont, mindenestől az ő lelkébe költözött. Küzdve és türelemmel megzabolázta; már annyira részévé vált, hogy különösebb akarat sem kellett ahhoz, hogy képességével segítsen betegein. Fájdalmat enyhítsen, sokkot oldjon, türelmet teremtsen lelkükben.

Tudta, hogy még egy komoly próba előtte áll: a démon, aki megfertőzte lelkét, a bujaság és a felelőtlenül alkalmazott mágia iránti vonzódást is átvitte belé. Eddig még eltemetve szunnyadt ez a két, nagy gondot jelentő hajlam, de hiszen még csak huszonnyolc éves; bármikor előtörhetnek és akkor nagyon erősnek kell lennie a saját énjének, mert kemény feladat lesz leküzdeni ezeket a természetétől teljesen idegen jellemvonásokat.

Álmaiban már küzdött... arctalan férfiak ölelték, elképzelhetetlen pózokban, eszméletlenséget okozó gyönyört okozva, amely valós orgazmussal járt... általában erre ébredt, izzadtan, szégyenkezve önmaga előtt, mert - kár tagadnia - de ezek az álmok annyira feltüzelték, hogy alig bírt uralkodni magán, annyira vágyott valóságban is átélni. Dolgozott benne a bujaság... félt is, rendesen a lány!

Munkával terelte el figyelmét ezekről a borzongató álmokról.

Tavaly - alig huszonhét évesen - kinevezték a baleseti sebészeti osztály vezetőjének, amivel sokak nemtetszését vívta ki, hiszen más, hasonló korú fiatal diplomás még medikusként dolgozott a keze alatt. Főnökeit sem apja kiváló tudása inspirálta arra, hogy rábízzák ezt a komoly beosztást, hanem Lilit tudása, a betegekhez való viszonya, szervezőképessége alapján döntöttek így.

Gyakorta vett részt más, nem a sürgősséggel kapcsolatos műtéteknél, ahol volt alkalma bizonyítani. Ezen műtétek során figyeltek fel arra nagytudású kollegái, mennyire biztos kezű, milyen jó meglátásai vannak.

Egy rutinnak minősülő szívműtét során asszisztált, mikor komplikáció lépett fel, amelyre gyorsan kellett lépni, egyébként végzetessé válhat; Lilit nem nézett senkit és semmit, kezébe vette az irányítást, és megoldotta azt a helyzetet, melyet az idősebb és sokat próbált kollegája nem tudott hirtelen megtenni.

Oktatóanyagként rögzítettek minden ilyen műtétet, így került a kórház vezetése elé az eset. A műtétet végző sebész hívta fel a figyelmet a fiatal doktornő azonnali reakciójára, tudására.

Ennek alapján a vezetés erősen presszionálta a lányt arra, hogy hagyja ott a sürgősségit és vegyen részt egy kardiológiai továbbképzésen és azon a területen tevékenykedjen tovább.

Lilit nemet mondott; ésszerű indoka sem volt, csupán nem akart mással foglalkozni. Nem kívánt nevet szerezni magának, mint kardiológus, tökéletesen elégedett volt jelenlegi helyzetével. Mindezek ellenére, egyre gyakrabban hívták komoly műtétekhez, amit már nem volt mersze visszautasítani.

Gyakorlatilag a kórházban élt; ha volt egy-egy szabad napja, akkor igyekezett kialudni, kipihenni magát.

A szórakozása kimerült abban, hogy havonta egyszer elment a kollegákkal valahol meginni egy italt, beszélgetni kicsit emberként is; megismerni őket, nem csak mint orvost.

Kényszerből ment, nem volt ez számára szórakozás, de intelligenciája nem engedte meg azt, hogy állandóan visszautasítson minden emberi megnyilvánulást, közeledést.

Mire eddig eljutott gondolataiban, addigra elpakolta holmiját, letusolt, felvette kedvenc tréningruháját, majd lement szüleihez.

- Te is a családi egyenruhában? - nevetett Ryan, mert ő és neje is kényelmes melegítőben ültek le az asztalhoz.

- Nem is tudom, honnan jött az ötlet - válaszolt kissé cinikusan a lány. - Mióta az eszemet tudom, mindig így nézünk ki télen...

- Igaz. Nem vagyunk színes egyéniségek - célzott Lavern a csaknem egyformán szürke melegítőkre.

- Éhen halok! - esett neki az ételnek a lány.

- Mondd, mikor otthon vagy, főzöl magadnak?

- Mama, olyan keveset vagyok otthon... akkor leginkább alszom, vagy hosszan áztatom magam valami gyógyfüves fürdőben...

- Kár... pedig nagyon jó érzéked volt valaha a főzéshez...

- Ki tudja, mikor lesz rá ismét szükségem.

- Nem érzed jól magad, mint orvos? - kérdezte Ryan.

- Dehogynem, különben nem csinálnám - válaszolt Lilit.

Ebéd után a kandalló köré telepedtek, ott beszélgettek.

- Gondom van, kicsim... - kezdte komoly hangon Lavern.

- Tudok segíteni?

- Tanáccsal.

- Mesélj, mi a gond?

- Drága öregeink mind elmentek már, fiatalok vették meg házaikat, pezseg az élet a faluban... de már nincs több ház, pedig jönnének még új lakók. Lenne terület is, ahol építkezni lehetne, csak akkor már másként nézne ki a falu képe.

- Nem túl szépek ezek a szürke kőből épült házak, viszont rendkívül tartósak, és kevés karbantartást igényelnek. Miért ne lehetne ilyeneket építeni; megőrizve ezzel a falu eddigi képét?

- A kőbányát már vagy ötven éve bezárták... nincs építőanyag.

- A Hivatallal beszéltél már?

- Nem. Halogatom a dolgot. Miként vegyem rá őket, hogy újból investáljanak a bánya megnyitásához?

- Adnak a szavadra, nem?

- Ez komoly dolog, nem holmi óvodaengedélyezés. Munkások kellene, azoknak szállás, ellátás, fizetés...

- Kezdetnek vedd fel a dolgot, aztán majd meglátod, miként reagálnak. A környező falvak, kisvárosok talán szolgálnának munkaerővel, és akkor csak a szállítást kell megoldani.

- Igazad van... meglépem ezt a javaslatot, aztán majd kitaláljuk a többit.

- Jártam a kocsmában... vagy miben. Toni olyan, mint szegény Declan reinkarnációja: poharakat törölget, bodzaszörpöt itat velem és kisasszonykának szólít... kivert a víz... tényleg, ki főz?

- Nem mondta? Felvett két szakácsot, azok főznek, ő dirigál.

- Ismered őket?

- Találkoztam velük - nevette el magát Lavern. - Addig nem alkalmazta egyiket sem, amíg én le nem vizsgáztattam a két srácot!

- Kezdők?

- A fenét! Magasan képzett, versenyeket nyert, kiváló tehetség mindkettő!

- Fogadnék rá, hogy a szerelem hozta őket ide...

- Az egyik, a fiatalabb az valóban a sütödében dolgozó egyik lánynak a barátja, de a másiknak nincs itt kapcsolata senkivel.

- Majd lesz...

- Rubynak is elkelne némi segítség... hat gyerek gondozása van a vállán, és akad köztük pár néhány hónapos is...

- Magánóvoda?

- Igen, de kapnak anyagi támogatást a Hivataltól. A városból jár ki a védőnő és a gyerekorvos is, és a falusiaknak a városba kell menniük, ha megbetegednek, bár szerencsére, ritka eset.

- Bővíteni kell a falut, ez világos. Kell ide állandó orvos, mert mi van, ha sürgős beavatkozásra van szükség.

- Apádat szokták hívni...

- Nem tartom jó ötletnek! Apu, ezt másként kell megoldani! Menj a Mamával a hivatalba, és ha értetlenkednek, hozzátok el ide a főembereket, nézzenek már körül, mivé lett a kopott, öreg falu!

- Érdekes, hogy mikor veled beszél az ember a megoldhatatlannak tűnő gondokról, te rögtön előállsz egy épkézláb javaslattal - mondta Ryan.

- Na, hát akkor van feladatotok bőven! - nevetett Lilit.

- Szeretem az ilyen feladatokat - csillogott Lavern szeme.

- Holnap bemegyek a faluba, megnézem a helyzetet. Most viszont lepihenek, szóljatok, ha vacsoraidő van! - szólt a lány, majd felment a szobájába.

Pinto, a cica a lány ágyán feküdt összegömbölyödve, Keeper az ágy előtti szőnyegen aludt.

„Kitörölve tizennyolc év!” - gondolta mosolyogva a lány. Akkoriban más néven szólították az állatokat, de a kép, ami fogadta, szinte azonos.

Elnyúlt az ágyán, játszott kicsit a macskával, hallgatta a dorombolását. „Biorezonancia”; a legjobb nyugtató, stressz oldó. Talán el is szunnyadt... a kristálytisza, hegyi levegő elnyomta.

Együtt reggeliztek, mint kislány korában... vidáman indult Lilit a faluba, meglátogatni az

ismerősöket, megismerni az újonnan betelepülőket.

Elsőnek Toni panzióját nézte meg, amely - a tulajdonos „szerénységét” tükröző - Garden of Eden nevet viselte.

Nevetve nyitott be a házba, aztán egyik ámulatból a másikba esett.

A kontraszt nem is lehetett volna élesebb: kívülről egy szürke, mohos kövekből épült öreg, nagy, kétszintes ház, ám a belső ultramodern kialakítása, csillogó és műmárványtól hemzsegő berendezése, a világos pasztellszínek, egy modern világba, szinte luxus körülmények közé vezette a betérőt.